

РЕШЕНИЕ

№ 3838

гр. София, 06.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 29.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Полина Якимова

Диляна Николова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **4502** по описа за **2012** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Комисия за защита на потребителите, чрез юрисконсулт Ш. срещу решение /без номер/ от 28.03.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 15320/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 18 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № К-15618 от 14.06.2011 г., издадено от Главния Директор на Главна Дирекция „Контрол на пазара” при КЗП.

С посоченото НП на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 300 лева на основание чл. 228, във връзка с чл. 192, ал. 2 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, за нарушение на чл. 192, ал. 2 от ЗЕТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно и неправилно. Основното оплакване се състои в това, че първоинстанционният съд е направил изцяло погрешен прочит на процесното НП. Според касатора правото на защита на сочения за нарушител не е нарушено по никакъв начин. Инвокирани са доводи, че по своята правна същност нормата на чл. 192, ал. 2 от ЗЗП е диспозитивна и предписва за нейните адресати определено поведение, а именно при извършване на проверка, проверяваните лица да съдействат на контролните органи, предоставяйки им всички изискуеми документи. Неизпълнението на това законово задължение е свързано с

налагане на предвидената в чл. 228 от ЗЗП санкция. Посочено е също, че разпоредбата на чл. 230а от ЗЗП не може да намери приложение, защото новелата ѝ, касаеща чл. 192 е приета след извършването на процесното нарушение.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. Възприета е следната фактическа обстановка.

Във връзка с получена жалба в КЗП от потребител на услуги на [фирма], длъжностни лица при КЗП направили проверка в дружеството, съставяйки констативен протокол. С него от проверяваното лице били изискани подробно описани документи. На дружеството е указано, че надлежно упълномощен от него представител следва да се яви на 24.11.2010 г. в КЗП и да представи посочените книжа.

Поради неявяването на представител на [фирма], до дружеството е изпратено препоръчано писмо, с което му е напомнено за задълженията му.

С писмо от 14.01.2011 г. проверяваното лице е информирало КЗП за становището му във връзка с жалбата. Приложено е копие от допълнително споразумение към договор за предоставяне на електронни съобщителни услуги, сключен между [фирма] и В. С. Н..

Непредставянето на визираните в констативния протокол документи е възприето от контролните органи като неизпълнение за законови задължения, поради което срещу дружеството бил съставен АУАН № 15618/03.02.2011 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го подписал без възражения.

В законоустановения тридневен срок не са депозиран писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че е неосъществена съставата на описаното административно нарушение, поради което е отменил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на юрисконсулт Ш. на 09.04.2012 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 19.04.2012 г. /вх. № 17573/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства. Фактите са преценени правилно, а направените правни изводи кореспондират с тях.

Същите се споделят от настоящия състав на касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

В оспореното НП е посочено, че търговецът нарушава нормативните изисквания на чл. 192, т. 2 от ЗЗП. Визираната норма не предписва определен модел на дължимо поведение. Както правилно е посочено в касационната жалба същата е диспозитивна и дава възможност на длъжностните лица на контролните органи по [чл. 191](#), да изискват необходимите документи във връзка с осъществявания от тях контрол.

Дружеството е санкционирано на основание чл. 228 от ЗЗП, според който за нарушения на този закон, извън посочените в тази глава, виновните лица се наказват с глоба, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция, в размер от 100 до 500 лева. Буквалното тълкуване на тази норма налага извода, че същата е приложима тогава когато за определено нарушение не е предвидена определена санкция в ЗЗП. Разглежданият казус очевидно попада в тази хипотеза, защото изменението на чл. 230а от ЗЗП, касаещо възпрепятстване на осъществявания контрол по чл. 192 от ЗЗП е прието след изтичането на срока, в който дружеството е било длъжно да представи изисканите с констативния протокол документи.

За да може дадено лице да бъде санкционирано на основание чл. 228 от ЗЗП е необходимо то да е извършило конкретно нарушение, за което няма предвидена санкция. Вярно е, че в случая в словесната част на описание на нарушението е посочено, че търговецът не е предоставил документи на контролните органи, изискани му с констативен протокол. Но това неизпълнение на законово задължение е квалифицирано в цифровата си част като нарушение по чл. 192, т. 2 от ЗЗП. Тази норма както беше посочено не съдържа определени правни предписания.

Чрез този пропуск се нарушават императивните изисквания на чл. 42, т. 6 и чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, създавайки се неяснота относно състава на нарушението, което се твърди, че е извършено. При това положение и възможността за упражняване на съдебен контрол върху материалната законосъобразност на издаденото наказателно постановление е ограничена. Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, издадено въз основа на този акт, трябва да съществува единство, както между посочените като нарушени законови норми, така и между словесното описание на нарушението и посочения като нарушен закон. В тази връзка, съдът намира, за неоснователни доводите, изтъкнати в касационната жалба, относно това, че в хода на проведеното пред СРС, производство, по безспорен начин се е доказало извършеното нарушение. Съдът не може да санира пороци на АУАН и на НП, и то най-вече такива, нарушаващи правото на защита на сочения за нарушител, защото по този начин, би нарушил един от основните принципи на наказателното правораздаване – да осигурят на страните в съдебното производство равни процесуални права.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 28.03.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 15320/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 18 състав.
Решението е окончателно.